

Zgodnie z Podstawą Programową zadaniem nauczyciela języka polskiego na II etapie edukacyjnym „jest tworzenie sytuacji metodycznych wykorzystujących pasję poznawczą dzieci, ich chęć zabawy i gotowość do współpracy. Nauczyciel powinien tak organizować proces dydaktyczno-wychowawczy, by stał się on dla uczniów przygodą prowadzącą do samopoznania, zachętą do nieustannego poznawania świata i porządkowania jego obrazu”. Uwzględniając zróżnicowane potrzeby edukacyjne uczniów, szkoła powinna tak organizować zajęcia, aby zwiększały one szanse edukacyjne uczniów zdolnych, jak i uczniów mających trudności w nauce języka polskiego.

W obecnych czasach uczniowie naszpikowani zostają od samych narodzin różnego rodzaju informacjami, zazwyczaj mało przydatnymi w dalszym rozwoju i edukacji. Naturalnymi dziś „zabawkami” cyfrowego pokolenia stają technologiczne gadżety. Wychodząc naprzeciw postępowi, nauczyciele starają się różnymi sposobami zainteresować uczniów tematami podejmowanymi na zajęciach. Dzięki ich zaangażowaniu oraz kreatywności powstaje wiele przydatnych pomocy dydaktycznych. Jednym z takich rozwiązań jest wprowadzenie do edukacji klocków LEGO, które są doskonałym narzędziem, rozwijającym kreatywność uczniów w cyfrowym świecie. Korzystanie z tych pomocy w trakcie edukacji na różnych poziomach niesie za sobą wiele korzyści. Łącząc zabawę z nauką, nauczyciele dają uczniom większe możliwości rozwoju oraz szanse na poprawienie osiągniętych przez nich rezultatów.

Przykładem wykorzystania klocków LEGO w nauce jest znany w Polsce od dobrych kilku lat innowacyjny program nauki filozofii „Lego Logos”, którego autorem jest Jarosław Spychała (Lego-Logos Jarka Spychały). Metoda ta może być stosowana na każdym szczeblu edukacji, na każdym przedmiocie oraz w szkoleniach osób dorosłych. Polega ona na przeczytaniu tekstu filozoficznego i przedstawieniu własnej interpretacji przy pomocy budowli z klocków LEGO. Ostatnim etapem zajęć jest wspólna dyskusja nad przedstawionymi projektami. Każdy z uczestników ma możliwość przedstawienia swojej wizji, ale także zadawania pytań innym uczestnikom. Autor w jednym z wywiadów zauważył, iż „okazuje się, że choć wszyscy mają te same klocki i czytali ten sam tekst, każdy z nich rozumie go inaczej. Dzieci pytają się, dlaczego tak się dzieje i to powoduje dociekania filozoficzne” (Kowalczyk 2012). Takie wykorzystanie klocków w edukacji przyczynia się do dobrego przygotowania uczniów do przyszłej pracy, kształtuje pewność siebie, uczy swobodnego wypowiedziania się i wnioskowania oraz współpracy. Metoda ta stała się źródłem inspiracji dla innych nauczycieli, którzy z powodzeniem wykorzystują na zajęciach w codziennej pracy w szkole.

Należy również pamiętać, iż samo korzystanie z klocków przez dzieci nie przyniesie oczekiwanych rezultatów bez wsparcia nauczycieli. To na ich barkach spoczywa odpowiednie przygotowanie lekcji. Nauczyciele muszą również pamiętać, iż nie każdy uczeń ma takie same zdolności manualne i wyobraźnię – cechy, które są potrzebne do pracy z klockami. Nie dostrzegając tego faktu, nauczyciel może wzbudzić w uczniu niechęć do tego typu zajęć. U uczniów z problemami manualnymi oraz nadpobudliwych może dojść do niepotrzebnych wybuchów agresji spowodowanych kłopotami z łączeniem klocków. Dlatego wprowadzenie do procesu edukacji klocków LEGO powinno być przemyślane i dobrze przygotowane przez nauczycieli, poprzedzone odpowiednimi wyjaśnieniami i jasnymi instrukcjami dla dzieci.

Cyt. za 1.Krzysztof Ciemcioch, Klocki LEGO rozwijanie kreatywności w cyfrowym świecie, [w:] Interdyscyplinarne Studia Społeczne, Numer 2 (2) 2016.

2. Podstawa Programowa Język Polski – II etap edukacyjny.

3. Zastosowanie metody LEGO-LOGOS –Spunk- Fundacja Nowoczesnej Edukacji.